

Житник, В. К.: Біобібліографічний покажчик. Укладач Н. В. Казакова. Київ 2000, 60 с. (Сер.: «Вчені НаУКМА»)

У 1998 році відомому культурному та громадському діячеві Володимирі Костянтиновичу Житникові виповнилося 60 років. Публікація, яка розширила серію «Вчені НаУКМА», є своєрідною подякою цій людині за її внесок у розвиток української мови та літератури. Покажчик творчого шляху відомого поета, перекладача та вченого знайомить з ним не тільки зацікавлених сучасною українською літературою, але усіх, для кого гарно звучить українське слово.

Відкривають публікації два літературних есе К. О. Шахової, в яких авторка згадує свою першу зустріч та пізнішу співпрацю з В. Житником. Далі подається інформація про біографічні дані В. Житника. Щиро звучить признання Шахової поетові за вірші та, зокрема, за його перекладацьке мистецтво: *«... засвідчили появу своєрідного поета з тонким відчуттям природи, багатомовною, широтою культурних інтересів і передусім глибоко людським підходом до світу, справжнього лірика»*

Перша частина біобібліографічного покажчика починається переліком основних дат життя та діяльності В. Житника.

Володимир Костянтинович Житник народився 28 листопада 1938 року в селі Диканька Полтавської області. У 1956-1961 роках був студентом українського відділення філологічного факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Тодіж він зацікавився чеською мовою та літературою, які обрав додатковою спеціалізацією. Особливо він почав перекладати, спочатку твори Безруча, пізніше вірші інших відомих чеських поетів (Сова, Бржезіна, Волькер, Незвал...). Талановитий перекладач обрав творчість Петра Безруча предметом своєї дипломної роботи.

Григорій Кочура, який готував антологію чеської та словацької поезії, помітив у Житника здібності до художнього перекладу і запропонував йому співпрацю. Від того часу В. Житнику відкрився шлях у світ мистецтва та науки.

У 1965-1968 рр. В. Житник навчався в аспірантурі при кафедрі слов'янської філології КДУ ім. Т. Г. Шевченка за фахом «чеська література».

Перша збірка його віршів «Зелений вітер» з'явилася у 1967 році. У 1973 р. В. Житнику присуджено вчений ступінь кандидата філологічних наук, а на рік пізніше, тобто у 1974 р., вийшла його друга поетична збірка «Причали», яка була відредагована із значним втручанням цензорів. Після цього він вже не друкував оригінальні вірші, але з великим ентузіазмом продовжував перекладати, не тільки чеських, словацьких, але й польських, болгарських та інших поетів.

Плідною є робота В. Житника в галузі літературознавства. Він є автором декількох досліджень і відомої монографії про Антоніна Сову (1975 р.)

У 1979 році В. Житнику присвоєно вчене звання доцента кафедри слов'янської філології КДУ Т. Г. Шевченка, де він пропрацював викладачем-богемістом близько трьох десятиліть.

У 1994 році В. Житник був переведений на посаду професора, завідувача кафедри української мови Національного університету «Києво-могилянська академія».

Кілька разів його було нагороджено: «Почесною медаллю» з Дипломом філософського факультету Карлового університету за заслуги в галузі літературної богемістики (Прага, 1989), Премією ім. Максима Рильського в галузі художнього перекладу (1998).

Усі матеріали (поетичні твори, наукові та публіцистичні праці, переклади, а також рецензії та відгуки на праці В. Житника) подано в хронологічній послідовності, для краще орієнтації у межах року матеріали розташовано за загальним алфавітом назв. У цьому переліку можна знайти навіть неопубліковані праці В. Житника, які зберігаються в його особистому архіві.

В. Житник сам сприяв роботі над укладанням бібліографічного покажчика об'єктивним висвітленням свого життя та творчості.

Залишається подякувати Володимиру Житникові та побажати багато плідних років на ниві науки й просвітництва.

Marcela Dušková

Сербская славистика на пороге третьего тысячелетия

Четвертый научный сборник Сербского славистического общества с центром в Белграде вышел в свет на исходе XX столетия и второго тысячелетия.¹ В редакционном вступлении подчеркивается, что в этом факте отражается не только состояние и направление современных славистических исследований, но и своеобразно преломляется драматическая атмосфера проживаемого исторического перекрестка. В этом же символическом духе на тему „Славистика на границе веков – состояние и перспективы” проходил и январский, 38 по счету съезд славистов Сербии, материалы которого составляют доминанту сборника. Рефераты, представленные на съезде и опубликованные в сборнике, разумеется, не могли охватить всю широкую шкалу проблематики, заявленной в теме. Однако то, что было опубликовано, свидетельствует о масштабе научно-исследовательской работы, затрагивающей некоторые аспекты культуры, прежде всего культурных связей, целый спектр лингвистических вопросов, литературоведческие проблемы (в основном методологического характера), вопросы методики преподавания славянских языков и т. д.

Сборник открывается эмоциональным докладом В. Вулетица о богатом научном и духовном наследии профессора русской литературы Белградского университета Милослава Бабовича (1921-1997). Б. Станкович в своем выступлении указывает на необходимость функциональной стратегии изучения и исследования славянских языков, помогающей не только преодолевать барьеры, связанные с языковой интерференцией, но и целенаправленно использовать ее в оптимали-

¹ Славистика, книга IV (2000). Славистичко друштво Србије, Београд, 2000.